Zimní stanování na Lysé hoře – reportáž

(článek vznikl v roce 2012)

Naše skromná expedice nakonec čítá šest lidí (včetně jedné holky). Plán zní jasně. Vyjít na Lysou horu, stihnout se usušit v horské chatě, postavit stan, přespat a přežít!

Nastává však drobná komplikace ,,rodinného" charakteru. Ondra, Danny, Martin a Anička tedy vyráží z parkoviště nad Ostravicí, podle plánu, kolem čtyř odpoledne tak, aby stihli dojít nahoru s rezervou, protože v osm se zavírá chata. Já a Honza budeme jejich stopy následovat asi o hodinu později a doufat, že to taky do osmi stihneme.

Jelikož je to má první zkušenost se zimní tábořením, jsem docela zvědav, čemu všemu budeme čelit. První věc, které čelíme, jsou pohledy shora vracejících se turistů, tázavě se dívající na naše nabalené krosny při pohledu na své hodinky. ,,Je pět hodin. To už nahoru nemůžete stihnout za světla!". Opáčíme, že to ani nemáme v plánu, děkujeme za přání šťastné cesty a zahajujeme výšlap po červené značce. Počasí nám docela přeje. Celý den byla vymetená obloha a docela teplo. Teď sice od západu jdou nějaké mraky, ale nic co by nám mělo dělat starosti. Jdeme jen v lehkých bundách, protože s tou kovadlinou na zádech se člověk dost zahřeje. I tak bych ale řekl, že bude něco pod nulou. Na loukách nad Butořankou si ještě vychutnáváme krvavý západ Slunce. Těch bezstarostných mraků malinko přibylo. Zhruba přes celou oblohu. Takže ani sníh už neodráží dostatečné množství světla a my tedy nasazujeme čelovky. Po sněhu se opět rozlévá modrobílé světlo našich diod. Lukšinec, již tradičně, patří krátké přestávce. Na lavičky usednout nelze, protože je sníh zarovnal se zemí. Nicméně k pohodlnému posedu využíváme stůl, který je v doslova optimální výšce. Žvýkáme tatranky a zdravíme pár opozdilých turistů vracejících se po tmě bez baterek dolů (tento jev jsme cestou pozorovali ještě mnohokrát). Za chvíli nás čeká ta prudší a větrnější část cesty. Asi kilometr a půl pod vrcholem se konečně škrábeme na hřeben ,,větrné hůrky" kde běžně fouká i za bezvětří. Dneska máme štěstí. Fouká, ale do zad. Takže ledový vítr neochlazuje a příjemně popohání. Poslední výškové metry zdoláváme už s vidinou, že je půl osmé a my stihneme usušit zpocené oblečení nad kamínky v chatě. Tam už se na nás zubí naši čtyři kamarádi. Ti si užívají tepla domova už od šesti.

Zimní stanování na Lysé hoře – reportáž

V osm nás paní lehce upozorňuje, že se zavírá. Na rozloučenou nám ještě dává pár dobrých rad, kde nemáme stavět stany, aby nás nepřejela rolba. Po krátké inspekci vrcholu se nakonec uchylujeme vedle až po střechu zasněženého Šantánu na bývalé (a vlastně i budoucí) místo Bezručovy chaty. Povrch je však tvořen zledovatělou sněhovou krustou. Takže nejprve musíme ,,vykopat" základy. Vehementně tedy všichni dusáme kolečko sněhu pro svůj stan. Do každého rohu stanu se snažím nastražit po jednom kolíku, ale Honza se mi směje. Když ještě zajišťuji vchod předsíňky pomocí turistické hole, kter&´ zajíždí do sněhu až po rukojeť, směji se už i já. Za několik minut však, v docela obstojném závětří, stojí tři stany. Věci jsou tedy v bezpečí a my v relativním teple suchého oblečení. Nastává kýžená chvíle. Noční bobování! Kromě mě a Honzy si totiž všichni připnuli na batoh ještě boby různých tvarů a typů. My dva jsme nahoru vláčeli foťáky, objektivy a stativy, abychom mohli navždy zvěčnit nádherný východ Slunce (této volby jsme měli později litovat). Šlapeme tedy až na samý vrcholek k obelisku. Mraky jsou poměrně vysoko a před námi se rozprostírá celá ostravská pánev protkaná nespočtem světel. Kdo neví, co je to světelné znečištění, tak tady by měl začít. Svítí skoro každý kousek země. Alespoň pohled na Slovensko a Tatry zůstává v temnotě, kterou tu a tam prořízne osamocená sjezdovka. Následuje něco, co se těžko popisuje. Šest dospělých lidí se snaží o čelovkách pokořit jižní sjezdovku na bobech. Šest-nula pro sjezdovku.

Už se připozdívá a únava dopadá postupně na všechny. Je čas zjistit, jak obstojíme v těchto stále se zhoršujících podmínkách. Mraky nekompromisně začínají zahalovat celý vršek hory, takže světlo blikajícího vysílače pravidelně rozsvěcí oblohu do červena. Na teploměru stále –6 a zvedá se vítr. Ve stanu na dvou karimatkách a teplém spacáku je zatím docela příjemně. Čas zasednout k hodovní tabuli. Pochutnáváme si na poněkud zdeformovaných rohlících s vysočinou a zapíjíme lahodnou minerálkou, jejíž teplota se blíží k nule. Ještě nastavit budíka na 5:30, abychom s předstihem stihli vychutnat nádhernou hru světla před samotným východem Slunce. Je jedenáct hodin. Zhasnout a spát.

Je 23:00:30. Co je to za zpropadený hrbol pod mými zády!? Při stavění stanu jsme nevěnovali

zvýšenou péči kvalitnímu rozmělnění všech ledových balvanů a trest přišel příliš brzy! No co, stan je dost prostorný. Zkusím se otočit na druhý bok. Ale má to asi stejný smysl, jako hledat pohodlnou polohu na pooraném poli. A zvlášť frustrující je slyšet Honzu, jak vedle spokojeně chrčí. Takže noc probíhá takovým pozvolným převalováním se v polospánku. Naštěstí je docela teplo. I když sem tam musím úplně zastrčit hlavu do spacáku, protože mám zmrzlý nos.

Jsou 2:00 ráno. Honza: ,,Já nějak nemůžu usnout.” No to si dělá ze mě srandu. A co bylo prve to chrápání? ,,No já taky ne.” Odpovídám. V průběhu noci šlo slyšet, jak zesiloval vítr a do něj se přidalo sněžení. Ledové vločky bušily do stanu skoro stejně hlasitě jak letní deštík.

Je 5:30 zvoní budík. Na ten okamžik jsem se celou dobu těšil. Až vytáhneme foťáky a zachytíme to úžasné panoráma. Ale – Ve vysílači hučí vítr a na stan dopadají ledové krupky sněhu. Honza je určen, aby vystrčil hlavu ze stanu a podíval se, jak to tam vypadá. ,,Mlha a sněží!” Tak fajn, za půl hodiny jsem na řadě já.

Je 6:00. ,,Je mlha a sněží!” Hlásím do stanu. V podobném duchu se nese celé ráno. Zbylá čtveřice z naší výpravy vyráží již brzy, aby byli v deset doma. My ale chceme počkat až se počasí, jak hlásila předpověď, udobří. Nechci přijet domů s prázdnou kartou ve foťáku. A pak jsem na horách, tak si toho čerstvého vzduchu trochu užijeme, než se ponoříme do toho fajnového ostravského… V osm tedy mávám ze vchodu odcházející čtveřici a pokračuji tam, kde jsem skončil.

V devět hodin už ustává vítr i sněžení. Mraky se protrhávají a místy jde vidět i Slunce. Následuje balící avantýra, hledání obalu od stanových tyček (který již touto dobou cestuje v batohu Aničky dolů). Ke všemu se mi ještě podařilo vyrvat přezku od víka batohu, takže musím improvizovat uzlem. Mraky sice opouští vrcholek hory, avšak velmi neochotně. Je tedy rozhodnuto. Nejprve zajdeme na horký čaj a pak se uvidí. Už je skoro deset. Čaj je vypitý a turistů začíná přibývat. Uvolňujeme tedy místa pro další příchozí a jdeme ven. Na jihovýchodě se mraky převalují přes vrcholky hor. V dálce jsou vidět Roháče. Na opačné straně je to

bídnější. Samá mlha. Najednou se však mraky rozestupují a my máme nádherný výhled na celou ostravskou pánev. Mraky jsou v různých výškách. Vidíme načechrané a sluncem nasvícené vrcholky oblaků plazící se těsně po úbočích hor i rovnou základnu vysoké oblačnosti nad námi proti modré obloze. Čas vytáhnout foťáky. Bohužel vítr zase fouká rychle a za chvíli se vrcholek utápí v hustém mraku. Takto to trvá asi 30 minut, kdy se postupně projasní, aby se následně mohlo zase zatáhnout. Ještě chvíli se snažíme vykřesat alespoň pár snímků, ale o půl jedenácté jsme rozhodnuti, že tohle už nemá cenu a pomalu se vydáváme na 5,5 kilometrovou cestu k autu. Jak postupně scházíme pod úroveň mraků, opět se nám otevírá o něco lepší výhled. Kolem nás proudí vzhůru procesí turistů, ale my už se blížíme k parkovišti. Na posledních dvou kilometrech na nás ještě Lysá sesílá pozdrav v podobě poměrně silného sněžení, ale ve 12:00 již sedíme v autě a vyrážíme směr Ostrava.

Byl to nezapomenutelný zážitek a skvělá zkušenost. Ač jsem čekal, že bude v noci zima, mohu prohlásit, že mnohdy jsem v létě na táboře klepal ve stanu větší kosu. Nejhorší byla chvíle, kdy člověk musel vylézt z vyhřátého spacáku do zimy a sbalit stan (ale to je ostatně vždycky). Doufám, že toto nebylo mé poslední zimní spaní, a že jsem těmito řádky navnadil i ostatní, takže příště vyrazíme ještě ve větším počtu.

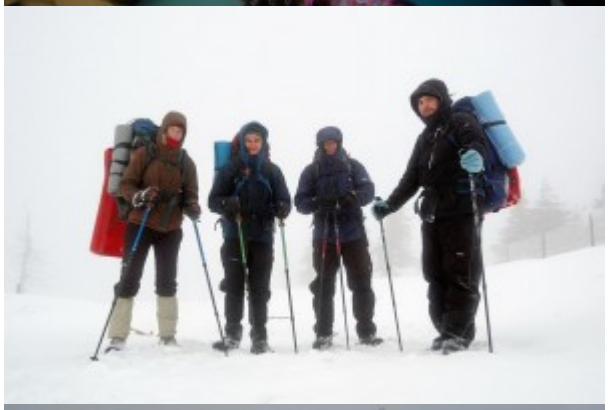
Pavel (Právník)

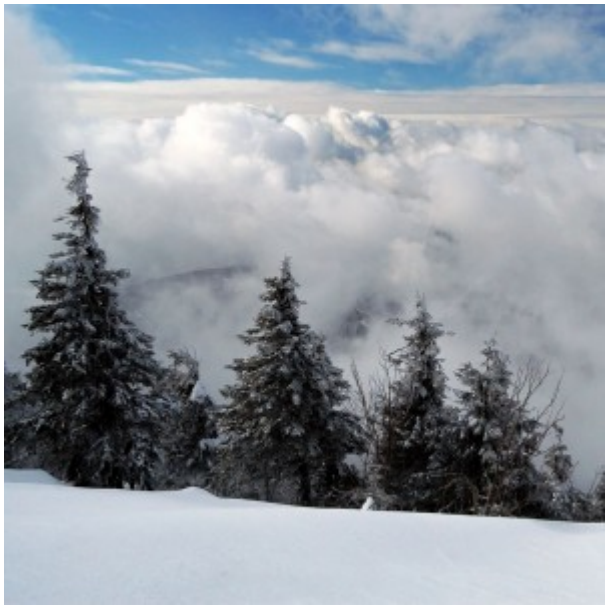
Zimní stanování na Lysé hoře – reportáž

Total Page Visits: 1482 - Today Page Visits: 1